

ת"פ 13971/09/17 - המחלקה לחקירות שוטרים נגד אורי בלאושטיין, באמצעות בא כוחו עו"ד יאיר נדשי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 13971-09-17 מחלקה לחקירות שוטרים -

מח"ש נ' בלאושטיין

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

המחלקה לחקירות שוטרים

המאשימה

נגד

אורי בלאושטיין באמצעות בא כוחו
עו"ד יאיר נדשי

הנאשם

גזר דין

כתב האישום המתוקן:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977; הפרת אמונים - סעיף 284 לחוק העונשין.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בו הורשע הנאשם, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, שירת הנאשם כשוטר בתחנת משגב גליל צפון ושימש כסייר. באותה התקופה, שירתה שני דהן כשוטרת חדשה בתחנה.

ביום 9.6.2017 בשעות הערב, במהלך משמרת משותפת בה עבדו השוטרת שני והנאשם, ביצעו השניים סיור שגרתי בכפר מנדא, כשהם נוסעים בניידת המשטרתית בה נהג הנאשם. במהלך אותו סיור, הבחינו הנאשם והשוטרת שני בע' א' ב' (להלן: "המתלון"), אשר ישב באותה העת ברכבו בעת שהרכב חונה בצד הדרך.

הנאשם, אשר חשד כי המתלון שתה משקה אלכוהולי בתוך הרכב, עצר את הניידת למול הרכב לשם ביצוע בדיקה שגרית למתלון, ניגש לחלון הרכב וביקש מהמתלון שיזדהה בפניו.

המתלון, שהיה בגילופין באותה העת, לא נשמע להוראותיו של הנאשם לצאת מהרכב ולהזדהות בפניו. בתגובה, שלף הנאשם את אקדח הטייזר שנשא באותה העת והצמידו לגופו של המתלון מבעד לחלון הרכבו. המתלון יצא מהרכב.

לאחר מכן הודיע הנאשם למתלון כי הוא מעוכב, אזק אותו בידיו וברגליו והחל בחיפוש ברכב של המתלון בזמן שזה עמד בסמוך אליו. במהלך החיפוש, גידף המתלון את הנאשם. בתגובה, דחף הנאשם את המתלון וכתוצאה מכך נפל המתלון על הקרקע. בסיום החיפוש הכניסו הנאשם והשוטרת שני את המתלון לניידת ונסעו לכיוון התחנה. בהגיעם לתחנה, הוכנס המתלון האזוק לחדר הסיור, התיישב בסמוך לשולחן וגידף את הנאשם. בתגובה, התקרב הנאשם למתלון ובעט בו.

בהמשך, החל הנאשם לחקור את המתלונן, אשר המשיך לגדף את הנאשם ולהתגרות בו בנוכחותה של השוטרת שני בתגובה, קם הנאשם מכסאו, התקרב למתלונן, אחז בו ודחף אותו בחוזקה. כתוצאה מכך, המתלונן נפל אחורנית וראשו נחבט בקיר שבחדר הסיוור. מעוצמת הפגיעה נפער חור בקיר, למתלונן נגרם חתך מדמם במצחו והוא נזקק לטיפול רפואי.

בנוסף, ביום 10.6.2017 כתב הנאשם מזכר ובו ציין בכזב כי המתלונן הטיח את ראשו בקיר בחדר הסיוור בתחנה, וכן מילא הנאשם "דו"ח נזק" ובו ציין בכזב כי המתלונן "זרק את ראשו קדימה ופגע בחדר סיוור בקיר גבס".

כמו כן, הורה הנאשם לשוטרת שני לכתוב מזכר ובו לציין בכזב כי המתלונן הטיח את ראשו בקיר שבחדר הסיוור בתחנה, ואכן, ביום 10.6.2017 כתבה השוטרת שני מזכר ובו ציינה בכזב כי המתלונן "זרק את עצמו על הקיר".

במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם את המתלונן וגרם לו חבלה של ממש.

במעשיו המתוארים לעיל, בסעיפים 11-12, עשה הנאשם בהיותו עובד ציבור מעשה הפרת אמונים הפוגע הציבור.

הסדר טיעון:

הצדדים ערכו ביניהם הסדר טיעון במסגרתו הוגש כתב אישום מתוקן במסגרתו הורשע הנאשם, והמאשימה הגבילה עצמה לטיעון שלא יעלה על ששה חודשי מאסר בפועל, ואילו הסיניגור יוכל לטעון חופשי, לרבות להטלת של"צ ולא ירשעה לאחר שהנאשם ישלח לקבלת תסקיר של שירות המבחן.

תסקירי שירות המבחן:

שירות המבחן ערך חקירה מקיפה בעניינו של הנאשם, ומחקירה זו עולה כי הנאשם בן 28, נשוי מזה 3 שנים. בני הזוג מתגוררים בשכירות בכרמיאל, מזה כחצי שנה, עובר לעריכת התסקיר.

התסקיר עוסק בשאלת השעייתו של הנאשם מהמשטרה, ובשאלת תעסוקתו.

שירות המבחן מציין כי הנאשם קיבל אחריות חלקית להתנהגותו בעבירה הנדונה, ואף ביטא צער, חרטה, ואף בושה עמוקה מהתנהגותו.

הנאשם תיאר את התנהלותו כסוג של חולשה, איבוד שליטה, אשר הוביל אותו לתקוף את המתלונן כמתואר בכתב האישום המתוקן.

שירות המבחן התרשם מצדדיו החיוביים של הנאשם בחייו, מהיותו בן משפחה אשר גדל במערכת ערכים נורמטיבית. ההתרשמות הייתה כי ההליכים המשמעותיים והפליליים, שימשו גורם בעל ערך הרתעתי רב לנאשם, ומכאן, שהסיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות מצדו של הנאשם נמוכה.

לצד ההתרשמות הזו, מציין שירות המבחן כי מדובר באדם בעל הערכה עצמית נמוכה, ובעל נטייה להרס עצמי, בלט הקושי שלו לתת הסבר להתנהגותו האלימה פורצת הגבולות באירוע הנדון.

להערכת שירות המבחן, השירות במשטרה הקנה לנאשם מעמד ותחושה של כוח, ומתוכה פעל הנאשם בכוחניות ובאלימות, ולכן, על אף האמור ביחס לצדדים החיוביים והמתפקדים בחייו של הנאשם, קיים סיכון משמעותי להישנות התנהגות אלימה מצדו בעתיד.

הנאשם נמנע מהתבוננות פנימית ממשית להתנהגותו הבעייתית ומרכז כל כולו בנזק שייגרם לו עקב הרשעתו בהליך הפלילי, תוך שהוא מפחית ממשמעות מעשיו על מצבו הפיזי והנפשי של המתלונן, ומחומרת מעשיו, ולכן נמנע שירות המבחן מהמלצה לגבי ביטול ההרשעה, והמליץ על עונש מאסר קצר בעבודות שירות, וכן מאסר מותנה ופיצוי לקורבן.

ב"כ הנאשם לא רווה נחת מהתסקיר הראשון, וביקש להפנות את הנאשם לתסקיר נוסף, כאשר לטענתו היו מספר נקודות שלא הייתה מספיק התייחסות אליהן. בית המשפט קיבל את עמדתו, והפנה את העניין שוב לבחינת שירות המבחן.

בתסקיר השני שהוגש בעניינו של הנאשם, מציין שירות המבחן כי הנאשם עדיין ממוקד ומרוכז בנזק שנגרם לו עצמו, ובחומרת העונש שהוא עלול לשלם בגין העבירות, וכן את החשש לפגיעה כלכלית עקב העונש. ברמה המילולית, הסכים להיות מטופל בקבוצה, אך בפועל התקשה להציב לעצמו מטרות כלשהן לטיפול ייעודי, וההתרשמות של שירות המבחן הייתה שהצהרותיו נובעות מאימת הדין, על מנת לרצות, ולא ממוטיבציה אמיתית ותובנות בדבר הצורך לעשות שינוי ממשי בדרכי התנהלותו.

שירות המבחן שב וחותר את תסקירו השני, ומציין כי בשל חומרת העבירה, כמתואר בתסקיר הנוכחי, וכן בתסקירו הקודם, הוא נמנע מהמלצה לביטול הרשעה, וחוזר וממליץ על העונשים שהמליץ עליהם בתסקיר הראשון.

טענות הצדדים:

המאשימה עמדה בהרחבה על הערכים המוגנים שנפגעו עקב מעשיו של הנאשם, תוך שהיא מציינת כי הנאשם פעל באלימות כלפי המתלונן, תוך זלזול בהשלכות מעשיו על גופו ונפשו של המתלונן.

עוד הדגישה, כי עצם ביצוע העבירות על ידי שוטר במשטרת ישראל, פוגע באמון הציבור במשטרה, מכתיב את שמה ופוגע בכלל השוטרים, אשר עושים ימים כלילות למען בטחון אזרחי המדינה.

נסיבות ביצוע העבירה הינן חמורות, ומתאפיינות במעשים מתמשכים, כאשר הנאשם משתמש בכוח מספר פעמים, כשהמתלונן כבול, וכן בכתיבת דוח נזק כוזב, בניסיון לצייר תמונה שקרית.

המאשימה הדגישה כי נוכח הסדר הטיעון, היא הגבילה עצמה לעונש של 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, ועל כן, טענה כי בנסיבות, מתחם העונש ההולם הוא בין 4 ל-8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן, ואין הצדקה לסטות מהמתחם בשל שיקולי שיקום, ואף אין לסטות ממנו לחומרה בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור, נוכח נתוניו של הנאשם.

בכל הנוגע לסוגית אי ההרשעה, טענה המאשימה כי לא מתקיימים התנאים לכך.

ההגנה בטיעוניה לעונש, עתרה להימנע מהרשעה, בטענה כי ההרשעה פוגעת פגיעה חמורה בנאשם, בעוד שבנסיבות המקרה ניתן לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים.

ההגנה הפנתה לשורה ארוכה של פסיקה, ממנה היא מבקשת ללמוד כי ניתן להסתפק במקרה זה, בענישה אשר אינה כוללת הרשעה.

הסניגור המלומד הפנה לדבריו של הנאשם, אשר פתח כלשונו, את סגור ליבו, בפני בית המשפט, הביע את אכזבתו מעצמו, מהתנהגותו, שיתף באכזבתו מול אשתו, מול משפחתו, מול הוריו, ציין את הבושה שהציפה אותו בשל המעשה הזה, וביקש סליחה אישית מהקורבן.

הסניגור עמד על נסיבות ביצוע העבירה בהרחבה, וטען כי בנסיבות העניין עמד הנאשם בכל הקריטריונים שנקבעו בהלכה הפסוקה, על כן יש להימנע מהרשעתו.

ההגנה העידה את אביו של הנאשם כעד אופי מטעמו.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם טען כי הוא מביע חרטה על מעשיו, לוקח אחריות מלאה על הדברים שעשה, וביקש מבית המשפט לאפשר לו לחזור לחיים נורמטיביים, תוך שהוא מציין את ההשפעה של ההליך הפלילי והמשמעותי על חייו, לרבות ההשלכות הכלכליות.

דין והכרעה עונשית:

שאלת אי ההרשעה

סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי מקנה לבית המשפט סמכות לבטל הרשעה בפלילים, ולהטיל על הנאשם צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה. סמכות זוהי קיימת גם מכוח הוראותיו של סעיף 71א (ב) לחוק העונשין התשל"ז 1977.

ההלכה הפסוקה קבעה כי הימנעות מהרשעה אפשרית, בהתקיים שני תנאים מצטברים: סוג העבירה מאפשר בנסיבות העניין להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים, והתנאי השני הוא כי השלכותיה של ההרשעה הן כה חמורות, עד כדי פגיעה בשיקומו של הנאשם וקיומו של יחס בלתי פרופורציונלי בין אותה פגיעה לבין מעשה העבירה:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל" (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3), 337)

כב' המשנה לנשיא ש. לוי, מנה את שיקולי שירות המבחן, בבואו להמליץ על עונש של עבודת שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, כדלקמן, האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; חומרת העבירה ונסיבותיה; מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; מידת הפגיעה של העבירה באחרים; הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; והאם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית. בד בבד, הפנה לאינטרס הציבור, אשר שם את הדגש על חומרת העבירה ונסיבותיה ועל האפקט הציבורי של הרשעה. כאשר אף לדידו, הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ועל הגורס אחרת לשכנע את בית המשפט כי שיקולי השיקום גוברים במקרה הספציפי על האינטרס הציבורי.

כן נפסק, כי יש להימנע מהרשעה, רק באותם מקרים חריגים, בהם הצטברות הנסיבות הנוגעות לנאשם ולעבירה או העבירות שעבר, מצדיקות אי הטבעת חותם של קלון פלילי על מצחו של הנאשם (ראה עניין **כתב** וגם ע"פ 4466/13 **נתנאל אסולין אורטל נ' מדינת ישראל** (2014); רע"פ 2323/17 **פלויני נ' מדינת ישראל** (2017)).

מכאן אעבור לבחינת התנאים הקבועים בפסיקה ואיישם על מקרהו של הנאשם.

אשר לסוג העבירות בהן הורשע הנאשם, מדובר בנאשם אשר שימש כשוטר במשטרת ישראל, וביצע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, ועבירה של מרמה והפרת אמונים, עבירה לפי סעיף 284 לחוק העונשין.

לפי העובדות בהן הודה הנאשם, בעת סיור שגרתי בכפר מנדא, עיכב הנאשם את המתלון לשם ביצוע בדיקה שגרית, במהלכה הצמיד אקדח טיזר שברשותו, לגופו של המתלון, על מנת להאיץ בו לצאת מהרכב. לאחר מכן, עקב גידופי המתלון, דחף אותו וגרם לנפילתו על הקרקע. בתחנת המשטרה, המשיך המתלון לגדף את הנאשם, ובעקבות כך, בעט בו הנאשם, אחז בו ודחף אותו בחוזקה, תוך שראשו של המתלון נחבט בקיר בעוצמה רבה, כך שבאמצעות הראש של המתלון, נפער חור בקיר, ונגרם למתלון חתך מדמם בראש.

לאחר האירוע האלים, מילא הנאשם מזכר, ובו דוח נזק, ביחס לקיר, שם ציין בכזב, שהמתלון הטיח את ראשו בקיר עצמאית. נוסף על כך, הורה הנאשם, לשוטרת נוספת, לכתוב מזכר כוזב בדבר הנזק, המתיישב עם המזכר שהוא עצמו ערך.

מדובר במעשים חמורים ביותר, שאין להקל בהם ראש, שעה שהעושה אותם הוא שוטר במשטרת ישראל, על כל הפגיעה באמון הציבור וההשלכות הנובעות מכך. מעשים אלה מחייבים הוקעה וסלידה. האינטרס הציבורי אינו עולה בקנה אחד עם אי הרשעתו של הנאשם.

הנאשם כשוטר, אמור להוות דוגמא ומופת לשמירה ואכיפה על החוק ולא ההיפך מכך. תחת לגלות ממלכתיות ולפעול בקור רוח, התנהג הנאשם בכוחניות ובריונות לשמה, תוך הטלת מורא על המתלון, ופגיעה חמורה בו, כשהוא מאיים עליו עם אקדח טיזר, על מנת להאיץ בו לצאת מהרכב, כשימוש באקדח כזה, אינו מיועד לכך, לאחר מכן מפיל אותו

לרצפה, ומאוחר יותר, בתחנת המשטרה, התעמת פיזית עם המתלונן, דחף אותו בחוזקה, המתלונן נפל אחורנית, וראשו נחבט בקיר שבחדר הסיור. החבטה הייתה כה חזקה, שהיא גרמה לשבירת קיר הגבס עם ראשו של המתלונן, תוך גרימת חתך מדמם בראשו של המתלונן, וכאילו לא די בכל זאת, פועל הנאשם בכחש, ובמרמה, ממלא דוח כוזב, ומדיח שוטרת אחרת, לעבור דבר עבירה, תוך שהוא מורה לה לרשום מזכר תואם.

לא ניתן להקל בחומרת נסיבות ביצוע העבירות אותן עבר הנאשם, וסבורני שאין הן מתאימות למקרה של אי הרשעה של שוטר, שמועל באמון הציבור, ופועל באלימות ובחוסר יושר.

אי הרשעתו תעביר מסר שמעשים כאלו, מצד שוטר האמון על שמירת החוק, הינה דבר לגיטימי ומקובל - מסר זה אסור שיצא מבית המשפט, שתפקידו להוקיע ולגנות מעשים מסוג זה.

זאת ועוד, לא הוכחו בפני התנאים הנדרשים לביטול ההרשעה.

שירות המבחן לא בא בהמלצה לבטל את ההרשעה. ההיפך מכך.

בתסקירו המפורט של שירות המבחן, הוא עומד בהרחבה על אופיו של הנאשם, כפי שהוא השתקף בשיחות עמו, על התייחסותו לעבירה הנדונה, על מערכת חייו, תוך שהתסקיר מציין כי נוכח מרכיבי אישיותו של הנאשם, קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו של הנאשם.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מצהיר מילולית בדבר נכונותו לטיפול ותובנותיו מהאירוע, כאשר בפועל האמת היא, שהנאשם אומר זאת רק כדי להימלט מאימת הדין, תוך שהוא חושש מההשלכות הכלכליות והאחרות של ההרשעה בדין. המלצה זו והאבחנה שביסודה, לא השתנו, חרף העובדה שבית המשפט קיבל את בקשת ההגנה, והפנה שוב את הנאשם לשירות המבחן, על מנת שיתנה שוב על קנקנו של הנאשם, ויבחן את הדברים. מדובר בחוות דעת מקצועית, הנפרשת על פני שני תסקירים מפורטים ומנומקים של שירות המבחן, אשר כאמור אינם תומכים בביטול ההרשעה.

אמנם, נכון הוא, כי המלצות שירות המבחן הינן המלצה בלבד בפני בית המשפט, ואין הן מחייבות את בית המשפט, אשר הוא הגורם המוסמך והמחליט הסופי בעניין, אך בנסיבות העניין, נוכח חומרת האירוע, החקירה המקיפה שערך שירות המבחן והתרשמותו המקצועית והבלתי אמצעית מהנאשם, ממרכיבי חייו, מהתנהלותו באירוע, והעובדה ששירות המבחן בחן את המקרה פעמיים, סבור בית המשפט כי יש משקל רב להמלצה מקצועית זו, ולכן, הוא מוצא לאמץ אותה.

לא הוכח כי הרשעת הנאשם תפגע בו ברמה הקונקרטית. הנאשם פוטר מהמשטרה. לא הוגשו כל אסמכתאות המגבות את טענת בא כוחו של הנאשם, אודות פגיעה ממשית בנאשם לבד מהחשש הערטילאי בדבר פגיעה עתידית בנאשם.

יובהר, כי גם אם היה מוכח לפני ענין זה, איני סבור כי היה בכך להביא לביטול הרשעת הנאשם, שעה שהאינטרס הציבורי בעניינו, לאור העבירות והמעשים, בהם הודה והורשע הנאשם, לא מאפשרים הימנעות מהרשעה, מהטעמים האמורים, מה גם שהנאשם ביטא עמדה בעייתית בפני שירות המבחן והאחרון קובע כי קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו בעתיד.

לפיכך, אני קובע כי אין מקום לבטל את הרשעתו של הנאשם.

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו:

מעשיו של הנאשם, פגעו בכבודו וגופו של המתלונן, שעה שהנאשם השתמש באלימות כלפי המתלונן, פעם אחר פעם. הפעם הראשונה כאשר פגש בו "בשטח", ופעם שנייה בתחנת המשטרה.

זאת ועוד, כתיבת הדוח הכוזב והדחת השוטר לכתוב דוח כוזב זה, המגבה את הנאשם, מוסיפים חטא על פשע, באשר מדובר בעבירה שטמון בה פוטנציאל גבוה מאוד, לפגיעה בסדרי השלטון והמשפט. בתי משפט סומכים מאוד על גורמי אכיפת החוק, בין היתר על דוחות שהם עורכים, מתוך אמון מלא בשוטרים, אשר עושים ימים כלילות להגנה על הציבור, ואשר חזקה עליהם שהם משקפים בדוחות והצהרות שלהם לבית המשפט, את האמת לאמיתה. מעשיו של הנאשם, כמי שאמון על אכיפת החוק, פגעו אנושות באמון זה.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה:

הנאשם נטל חלק משמעותי בביצוע העבירות, הוא למעשה זה שהוביל את האירועים, הוא היכה את המתלונן בשטח, והיכה אותו גם בתחנת המשטרה. הוא זה אשר מילא דוח כוזב, והורה לשוטרת לרשום מזכר כוזב, וזאת, כאשר הוא מבין היטב את החשיבות, עליה דיבר בית המשפט לעיל, בדבר אמיתות הדוחות וערכם בעיני בית המשפט.

מעשיו של הנאשם לא היו נקודתיים, ולא הסתיימו בשטח. הם החלו בהתנהלות אלימה בשטח, ונמשכו גם בתחנת המשטרה, מכאן, שלא היה מדובר באירוע שבו מחמת זעם ועלבון פגע הנאשם במתלונן בשטח, וזאת כמובן, מבלי להצדיק התנהלות כזו. אלא, יש במעשה ללמד כי גם כאשר שככה "סערת השטח" וגם כאשר הגיע הנאשם יחד עם המתלונן, כאשר האחרון אזוק, לתחנת המשטרה, המשיך הנאשם לפגוע במתלונן, כשהאחרון אזוק, כשהוא מפעיל כלפיו אלימות בעוצמה גבוהה ביותר, אשר סיכנה את חייו. שכן, דחיפתו העוצמתית של המתלונן לקיר שגרמה לפציעה מדממת בראש, אפשר לומר לגביה, שהיא טומנת בחובה פוטנציאל של סיכון חיים. בקיר הגבס מונחים קורות מתכת חדות, ואך בנס, הסתיים האירוע בחתך מדמם בראשו של המתלונן, ולא מעבר לכך.

הנאשם ניצל את פערי הכוחות בינו לבין המתלונן, באופן בוטה למדי, ואף את פערי הדרגות בינו לבין השוטרת הצעירה, לה הורה לכתוב מזכר שקרי. הוא איים על המתלונן בשטח, עם אקדח טייזר, שנמצא ברשותו של שוטר, למטרות אחרות לגמרי, תוך שהוא מטיל אימה יתרה על המתלונן, ולאחר מכן, כאשר הוביל אותו לתחנת המשטרה, וכשהיה איתו בחדר סגור, ניצל את העובדה שהמתלונן אזוק, והפעיל כלפיו אלימות קשה.

עוד המשיך הנאשם, והגדיל לעשות, וניצל את היותו השוטר הבכיר מבין השניים, והורה לשוטרת הצעירה, לכתוב מזכר נזק כוזב, אשר התיישב עם המזכר שהוא ערך, בכדי לתרץ את הנזק שנגרם לקיר חדר החקירות, מראשו של המתלונן.

אין להתעלם מכך, כי מעשיו של הנאשם היו בתגובה לקללות ואף התנהגות מקוממת של המתלונן, אך גם אם המתלונן אינו ראוי לשום מילה טובה באשר להתנהלותו, ואני יוצא מנקודת הנחה שהוא אכן אינו ראוי לכך, הרי שכפי שנפסק לא אחת על ידי בתי המשפט, על דרגותיהם השונות, אמון הציבור במשטרה מותנה בין היתר, בכך שהציבור מניח ששוטרים יוכלו לנהוג באיפוק ובריסון, גם כאשר התנהגות החשוד, האזרח, והעברין שממולם, היא משפילה, מרגיזה, ומקוממת במיוחד (ע"פ 22421-06-12 (מחוזי - ת"א) **מדינת ישראל נ' אבי כהן** (31.10.12)).

התופעה של אלימות שוטרים, הינה לדאבון הלב, רחבת היקף, והיא עולה לא אחת בתיקים מהסוג הנוכחי, ולכן, מעבר לענישה לגופו של עניין, הרשעה בדין, בעלת משקל סגולי גבוה, ויש לה השלכה רוחבית חשובה בהתוויית מדיניות ענישה בעניינם של שוטרים, אשר פורקים כל עול, ובוחרים לנקוט באלימות כלפי אזרחים, חשודים או עבריינים, איתם הם באים במגע.

בפסק הדין אשר נדון בע"פ 22421-06-12, **מדינת ישראל נ' כהן** נעצר המתלונן לאחר נהיגה פרועה ותאונה שנגרמו כתוצאה מכך. הוא נחבל, והוכנס לניידת כשידיו מאחור, או אז, היכה אותו הנאשם, סטר לו, ונתן אגרופים בפניו, ובעט בו.

בית משפט השלום עמד על חומרת התנהלותו של הנאשם, אך למרות זאת, סבר כי נוכח שירותו הארוך והתנהגותו הפרועה ומסכנת החיים של המתלונן, יש לבטל את ההרשעה של הנאשם. בית המשפט המחוזי הפך החלטה זו, תוך שהוא מציין כי אכן הרשעה היא כתם מוסרי וערכי, שמוטל באדם בשל מעשיו, אך המקרה מחייב הכתמת נאשם בהרשעה. עוד הדגיש בית המשפט המחוזי, כי הוא ער להתנהגותו המקוממת של המתלונן, תוך שעמד על כך שעובר אורח עמד על המחזה הלא מלבב שבו שוטר מכה את המתלונן, כשהוא כבול, כאשר ברור שהוא לא מהווה שום סיכון עבורו, וציין את אמון הציבור במשטרת ישראל, שנפגע עקב מחזה כזה.

בית המשפט מסכם דבריו ואומר: **"אמרנו לא אחת כי שוטרים ראויים להגנה, אזרח שיתפרץ כלפי שוטר, יקלל יבזה או יפגע בשוטר בכל דרך אחרת, יועמד לדין וממילא יובן, כי מן השוטר תידרש התנהגות שאינה נופלת ברמתה ומוסריותה מזו שנדרשת מהאזרח. התנהלותו של המשיב, במקרה זה, מכתימה ציבור שלם של שוטרים..."** (שם, בפסקה 6 לפסק הדין).

יוער, כי באותו מקרה, השוטר שירת בשירות המשטרה 16 שנה, והתנהלותו לאורך השנים השתקפה במכתבי הצטיינות רבים (ראו, שם, בסעיף 7 לפסק הדין).

אשר לטענת הסניגור, כי יש ליתן משקל לעמדת המתלונן אשר ביקש שלא לפגוע בנאשם, אכן יש משקל לעמדת המתלונן וראוי לקחת אותה בחשבון. אך במקרה דנן, חוששני שהסניגור מציין רק חלק מדבריו של המתלונן, שעמד על דוכן העדים, והעיד על האופן בו התנהג אליו הנאשם, ולא ארחיב.

מדיניות הענישה:

מדיניות הענישה כוללת בין היתר, נעה בין מאסר על תנאי ועד ל-8 חודשי מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם:

בנסיבות העניין, העונש ההולם נע בין 3 חודשי מאסר בפועל, שיכול יורצו בעבודות שירות ועד למאסר בפועל של 7 חודשים.

המאשימה הגבילה את עצמה לעונש של 6 חודשי מאסר, שירוצו בעבודות שירות, והיא מבקשת להטיל על הנאשם את העונש המקסימלי הקבוע בהסדר, ואילו הסניגור מבקש כאמור להימנע מהרשעה ולהסתפק בעונש שלא יחסום את המשך דרכו של הנאשם.

חריגה ממתחם העונש ההולם:

בנסיבות העניין, אין עילה ובסיס לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם מהטעמים המפורטים לעיל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

נסיבותיו האישיות של הנאשם, מפורטות היטב בתסקירי שירות המבחן, ואין מקום לחזור עליהן, ואפנה בעניין זה לחלקים הרלוונטיים בפתח גזר הדין, הסוקרים את נסיבותיו האישיות של הנאשם.

אציין כי מדובר בנאשם ללא עבר פלילי קודם, אשר שירת נאמנה במשטרת ישראל, עד לאירוע הנוכחי.

את שירותו מעטרת תעודות הערכה רבות, המשקפות שירות משטרתי תקין, וטרם לכך, היותו לוחם בחיל מבצעי.

עוד לקחתי בחשבון, את דבריו החמים של אביו של הנאשם אודותיו, את ערכיותו של הנאשם, את היותו איש משפחה מסור.

העונש המתאים:

נוכח נסיבותיו החמורות של האירוע, טיב האלימות שננקטה כלפי המתלונן, התמשכותה על פני שני מועדים שונים, לרבות בתחנת המשטרה, טיב הפציעה, והאופי בו נגרמה, רשימת הדוח הכוזב והדחת השוטר לכתובת דוח זהה, כל אלה אל מול היותו של הנאשם נעדר עבר פלילי, המתפקד כאדם נורמטיבי, חיובי, פעילותו הציבורית כשוטר במשטרת ישראל, הבעת הצער וקבלת האחריות ותכני התסקירים, סבורני כי על העונש המתאים להיות בחלק העליון של הסדר הטיעון.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

4 חודשי מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות במקום עבודה: בראט - שירות מקיף לזקן בכרמיאל, בכתובת: שדרות נשיאי ישראל 120, כרמיאל.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ב-2.8.18 שעה 08:00, בפני הממונה על עבודות השירות, ביחידה עבודות השירות, מפקדת מחוז צפון, רח' הציונות 14, טבריה.

הובהר לנאשם, כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים, וכל חריגה מכללי הממונה ו/או אי הישמעות לממונה ו/או מעסיקו, עלול להביא להפסקת עבודות השירות, והוא ירצה את יתרת העונש בכליאה ממשית.

עוד מוזהר הנאשם, כי אין לשתות אלכוהול במהלך העבודה, ואין להגיע בגילופין. אף התנהגות מסוג זה, עלולה להוות עילה להפסקה המנהלית, ולריצוי העונש בכליאה ממשית.

3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך תקופה זו, עבירת אלימות כלשהי, לרבות איומים.

אני מחייב את הנאשם לשלם למתלונן (עד תביעה מס' 1 בכתב האישום המתוקן) פיצוי בסך של 2,000 ₪.

הפיצוי ישולם בתוך 60 יום.

בנסיבות העניין, נוכח רכיב הפיצוי, ומצבו הכלכלי של הנאשם, לא יוטל עליו קנס.

המזכירות תעביר העתק החלטה זו לממונה על עבודות השירות, כך יעשה גם הסניגור.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י"ב אב תשע"ח, 24 יולי 2018, במעמד הצדדים.